

P. Quin pressupost econòmic has necessitat per realitzar el viatge?

R. Exactament no ho sé. Però sí et puc dir que si t'inicies, com jo, necessitaràs bicicleta, roba adequada, estris per reparar la bici, etc. A part els diners per a l'avituellament diari -menjar i dormir- malgrat que no és car.

P. Quin tipus d'equipatge portaves i quin creus que és l'imprescindible per realitzar la ruta?

R. Sempre dependrà de l'època de l'any. En el meu cas poc equipatge. Jo portava dos mudes i dos vestiments d'anar en bicicleta, un sac de dormir i equipament sanitari. Parlo sempre pensant en que jo anava en bicicleta i necessitava menys roba. Els que van caminant són un altra història.

P. Com era el camí?, passaves per carreteres asfaltades o eren camins rurals?

R. Quan surts de Roncesvalles, tens uns camins molt ben arreglats, passes pel mig de boscos, al costat de sembrats. A Navarra trobes moltes portes, però la gent està molt conscienciada i les obren i les tornen a tancar cada cop que hi passen. En els camins rurals et trobes les típiques pujades fortes, les quals estan preparades amb escales. A la Rioja, els camins són molt bonics, trobes tanques de fusta encara que el camí és molt estret. A la zona de Castella, el camí va enganxat a la carretera nacional. A Galícia sí que trobes camí amb un asfalt molt vell i molt deteriorat. Resumint, de tant en tant creues les carreteres i també a les entrades i sortides dels pobles trobes camins enquitranats.

P. Són veritat els tòpics, que algun cop llegim, com són que els pelegrins obtenen gratuïtament els àpats i un lloc per dormir?

R. No del tot. En alguns albergs has de pagar, però la veritat és que és molt poc i en alguns altres pots deixar la voluntat. Sí que és cert que la gent ajuda. Els llocs on has de menjar et fan uns preus mòdics.

P. Tots els trams del camí estan perfectament senyalitzats? Et vas perdre en algun moment?

R. Estan molt ben senyalitzats. Et pots perdre perquè t'equivoquis. En alguns casos fas cas als plànols que portes i potser per aquell tram de camí no hi passi tanta gent, però tampoc està tan senyalitzat i pot induir a equivocar-te. El més problemàtic, quant a senyalització, són les ciutats; aquí és on has de fixar-te molt amb els senyals que hi ha a terra. I si no preguntant també pots arribar a Santiago.

P. Quines han estat les dificultats més grans que et vas trobar?

R. Quan surts d'aquesta manera, tot ho trobes difícil. La primera dificultat va ser la meua poca preparació física i la duresa del terreny. Tal com dic, potser més que dificultat és duresa.

P. Vas disposar d'un equip de suport o pel contrari vas fer tot el viatge sol?

R. Tal com he dit anteriorment, tan sols vaig tenir suport moral. Durant el camí podies rodar uns quilòmetres amb algun altre pelegrí, però no passava d'això.

P. Vas tenir oportunitat de visitar alguns llocs pels quals passaves?

R. La veritat és que no massa, però sí que puc dir que els paisatges són impressionants, i una de les ciutats que em va meravellar va ser Burgos. No vaig poder fer massa turisme, sols la mica que parlava pels pobles i que la gent

t'explicaven. Això sí, el dia del meu aniversari em vaig prendre dos dies de festa per poder gaudir del lloc on estava. De fet jo vaig decidir que anava a fer el *Camí de Santiago* i no pas turisme; aquest és un apartat que deixo per un altre moment.

P. Quins tipus de relació hi ha entre els diferents pelegrins?

R. T'ajudes en un moment determinat, parles alguna estona durant la jornada. El pelegrí normalment va sol; trobes molts pocs grups. La relació és sols del moment. Dificilment pots fer amistats. No dic pas que sigui impossible ja que jo mateix he fet bones amistats que encara perduren després d'haver acabat el camí.

P. Pots contar-nos alguna anècdota del teu viatge?

R. Com anècdota potser no, però sí com a una cosa curiosa. Tal com he dit anteriorment vaig tenir una caiguda que em va fer sortir del camí, i a la carretera amb la cama ensangonada em va recollir la Guàrdia Civil i em va portar fins a Sarria. Potser aquesta tampoc és una anècdota, però, si més no, és un fet curiós: cada dia anava a dormir com a molt tard a les 10 de la nit.

Un altra és que no vaig poder veure el Botafumeiro, ja que el tenien espatllat. Un altra cosa que em va cridar l'atenció va ser als primers dies, quan trobava roba pel camí i pensava que potser algú es despullava, però no, la gent abandonava la roba perquè pesava i era roba i sacs de dormir completament nous.

